

"DEVLETİ ES GEÇMEK Mİ?"

Claus Offe

Partilerin Bunalımı ve Yeni Toplumsal Hareketler (1)

Das Argument: Marksistler arasında ekonomik bunalımla devletin bunalımı arasındaki ilişki sorunu, iki yönden tartışılıyor: birincisi, Batı Avrupa ülkelerinde, özellikle de Federal Almanya'da, ekonomik bunalımın devlet açısından bir meşruluk bunalımına dönüşüp dönüşmediği; bunun yanısıra devletin işlevlerini yerine getirebilme yeteneği bakımından bir bunalım haline gelip gelmediği yönünden. Burada eşzamanlılığın olmaması sorunu ve iki "düzey" arasındaki ilişkinin nasıl ele alınması gerektiği sorunu var. Öte yandan —bu ilk soru olumlu cevaplandırıldığı takdirde—, devletin bunalımının hangi yönde gelişeceği, özellikle de sol siyaset ve geniş kitlelerin siyasete karışma olanakları bakımından ne gibi sonuçlar doğuracağı sorusu ortaya çıkıyor; acaba örneğin devletin bunalımı otoriterleşme yönünde mi gelişecek?

Offe: Önce, soruna güncel tartışmalar ve siyasal yazın bakımından açıklık kazandırabilecek birkaç değinme yapmak istiyorum. Bir dizi sosyalist, sosyal demokrat ve bunların yanısıra muhafazakar yazar, düşüncelerini değişik biçimlerde "Almanya Modeli" denen şeye dayandırdılar. Federal Almanya'da bir numune saflığında olmakla birlikte, ikinci dünya savaşından sonraki devrede Batı Avrupa'nın diğer gelişmiş kapitalist demokrasilerinde veya OECD kesiminde de ortaya çıkan, yüksek ölçüde bir toplumsal barışın, iki savaş arasındaki dönemde hiç alışılmamış ölçüde bir iktisadi refahla birlikte gittiği, bu ikisinin birbirlerini karşılıklı olarak tahrik edip körüklediği, üstelik çok az sayıda istisnai düzenleme darbesine uğrayarak (1968/69'daki istisnai düzenlemeler gibi) yürüyen bir siyasal-ekonomik sistem bu tanımda ifadesini buluyor: büyümenin koşulu olarak toplumsal barışı ve toplumsal hoşnutluğun maddi temeli olarak da büyümeyi gerçekleştirmek için yürütü-

(1) Bu yazı, Das Argument dergisinin 124. sayısından (Kasım/Aralık 1980) çevrildi. Aynı yıl yapılan seçimlerde Alman Sosyaldemokrat Partisi (SPD) sürpriz bir şekilde, az bir oy farkıyla en büyük parti olarak, Hür Demokrat Partiyle (FDP) iktidar koalisyonunu sürdürmüştü. Böylece, Almanya'da sağın ve yeni-muhafazakar programın iktidara gelmesi, kısa bir süre için (1982 erken genel seçimine kadar) ertelenmiş oldu. Ancak, bunalım sath-ı mailine girilmişti, bir kere. (ç.n.)

len her türden refah devleti politikaları. Sınıf çelişkinin pasifize edilmesi ve büyümeye yürüyen bu devr-i daim, keskinleşen kopuşlara ve bazı istisnalara karşın 70'li yılların ortasına kadar tabloya hakimdi. Bu arada Büyük Britanya ve İtalya, bu kendi kendini döndüren ve ileri iten devr-i daimin daha 70'li yılların ortasından önce de pürüzsüz işlemediğine dair belirgin örnekler oluşturuyorlardı. "Britanya'yı kim yönetiyor?"— Heath'in 1974'de Büyük Britanya seçimini kaybettiği kampanyada sorduğu bu soru, Federal Almanya'nın bugün de hâlâ kendini belli eden anormal normalliği sayesinde bir müddet daha sürdürebildiği devr-i daimin Büyük Britanya ve İngiltere'de tıkanıklığa uğradığını gösteriyordu.

Şimdi eğer büyüme yavaşladıysa —bunun böyle olduğunu biliyoruz ve herkes, bunun gelecekte daha da keskinleşeceğinde hemfikir; 80'li yılların sonlarında resmi işsizlerin sayısının 2 milyona ulaşacağı, yani işgücü pazarındaki bugünkü sefaletin ikiye, hatta üçe katlanacağı hesaplanıyor— ve büyümedeki yavaşlamanın süreceği düşünülürse, kendi kendini götüren bu devr-i daim halindeki bünyenin parçalanacağını bekleyebiliriz. Bugün Federal Almanya'da öyle bir durumdayız ki, alışlagelmiş iktisadi ve yapısal politika araçlarıyla büyümenin veya istenen ölçüde bir büyümenin sağlanması mümkün değil; ve —yeni olan da bu— sağlanabilir durumda olsa *bile*, daha fazla endüstrileşmenin dışsal etkilerini ve toplumsal maliyetini artık alışlagelen refah devleti araçlarıyla massetmek pek kolay olmadığı için, bu arzulanan bir şey değil. Burada akla gelen yalnızca kapitalist büyümenin doğal sınırı ve tüm "yeşil" sorunsal değil; daha fazla büyümenin getireceği ruhsal, toplumsal-hijyenik, çalışma sağlığı ve kentleşmeye ilişkin yükler. Sistem siyasal ve ekonomik olarak açmazda: Bir yandan, şimdiye dek alıştığı ölçüde bir istikrarın hazzını yaşayabilmek için büyümeye *ihtiyacı var*; diğer yandan, alışlagelen ekonomik yönlendirme araçları yeterli olmadığı için büyümeyi *sağlamıyor*; üçüncüsü de, daha fazla endüstriyel büyümenin sonuçları açıkça katlanılmaz olduğu ve alışlagelen devlet politikası araçlarıyla zaptedilemeyecek türden çelişkilere kapı açacağı için daha fazla büyümeyi *asla arzulayamaz*. Benim görüşüme göre, sorunun konuluşu bu. Ekonominin bunalımıyla devletin bunalımı arasındaki ilişkiye dair bu kadar söz yeter.

Siyasal güçler, esasen de siyasal partiler üç yönden sıkıştıran bu cendereden çıkış yolu bulmaya muhtaçlar ve yaptıkları hamleler, bunu nasıl başaracaklarına ilişkin hiçbir işaret vermiyor. SPD'de Eppler-Duve kanadının (2) savundukları, çıkış yolu için bir siyasal taslak olabilirdi; gerçekleşme

(2) Eppler, 1977'den beri SPD içinde siyasetin teknokratikleştirilmesini; partinin programatik olarak diğer partilerden farkı olmayan, ekonomik büyüme hızını artırmaktan başka hedefi kalmamış bir çizgiye indirgenmesini eleştirmiş bir politikacıdır. 1980'lere doğru, çevre politikasının önemi vurgulamaya başlamıştı. (ç.n.)

şansını ise çok kuşkuyla karşılamak gerekir. İç politikada, iktisat politikasında ve sosyal politikada ekolojik dönüşüme dayalı bir taslağın sosyal demokrat parti içinde hiç şansı yok. Başka bir taslak, Strauss'un (3) popülist propagandasından esinler içeren, refah devletini reddeden, monetarist, gayri liberal sıkı bir kısıtlama rotası olabilirdi. Yani: Verimlilik esası, liyakatli olana bütün kapıların açılması, yabancılar dışarı, entelektüellerin ağzının kapanması, vs., vs.. Partilerin kıyılarında bazı hamlelerde dile gelebilen bu çizgi, birakalım partileri, siyasal sistem içinde bile mutabakat yaratamayacak bir çizgi olurdu.

Burada egemen partiler için çizilen dara düşme ve yapısal fikirsizlik ve alternatifsizlik durumunda, Dahrendorf'un yakın zamanda "Zeit"da yaptığı saptamaların isabetliliği ortaya çıkıyor: Bugün siyaset esas olarak partilerin dışında cereyan ediyor. Geçenlerde birileri "devleti es geçmek" formülünü kullanarak büyük holdinglerin ve derneklerin "korporatist" öz-örgütlenmelerini ve "öz-yardımlarını", yani şimdiye kadarki *devletçi* reform ve yönlendirme politikasından dönüşü kastediyorlar. Aynı şeyler, karşı tarafta, şehirde, ekolojide, okulda, sağlık kesiminde, işletmelerde çelişkileri taşıyan ve dile getiren toplumsal hareketler ve güçler için de söylenebilir —orada da, Batı Alman devletinin siyasal kurumlar sistemi içinde asla öngörülmemiş toplumsal girişimler, yapılanmalar ve eylem biçimleri söz konusu. Yani, hem egemen sınıf tarafında —eğer meseleyi basitleştirmek için bu kavramı kullanacaksak—, hem de isyancı güçler tarafında büyük ölçüde *biçimlerden kopma* var: herkes, siyasal sistemin ve kurumlarının oluşturduğu yapı içinde döşenmiş rayların dışına taşan eylem biçimlerine el atıyor. Bu, siyasetin kurumsal olmayan biçimleri yönünde genel bir gelişme; bunu resmi düzeyde, hem başkent Bonn'da, hem eyaletlerde en önemli organlar olan koalisyon komisyonlarının oluşturduğu şu "sözde Anayasal organların" hiçbir Anayasal temele sahip olmayışında veya Birleşik Eylem(4) türünden fiili mercilerde görebildiğimiz gibi; karşı tarafta da toplumsal hareketler, yurttaş insiyatifleri

(3) Geçenlerde ölen Franz-Josef Strauss, yalnızca Bavyera'da örgütlü Hıristiyan Sosyal Birlik'in (CSU) lideriydi. CSU, Bavyera'dan aldığı güçle, 2. dünya savaşından beri CDU'yla (Hıristiyan Demokrat Parti) birlikte burjuva sağ partiler blokunu oluşturmuştur. Faşizan motifler içeren bir siyasal söyleme sahip olan Strauss'un 1980 seçimlerinde CDU/CSU blokunun şansölye adayı olmasından kaynaklanan tepkilerin, SPD'nin çok zayıf durumda olmasına rağmen seçimi kılpayı kazanmasının nedenleri arasında olduğu Alman basınında ve siyasal yazınında öne sürülmüştür.(ç.n.)

(4) SPD'nin, Almanya'da iktidara 2. dünya savaşı döneminde ilk kez ortak olduğu andan itibaren, sendikaların devletin çalışma politikasının oluşturulmasına dahil edilmesi yönünde izlediği politikaya, "Birleşik Eylem" denmiştir. Bu politika, Alman Marksistlerinin hemen hepsi tarafından, sendikaları bu yön —korporatif ilişki içinde rehavete sürüklediği ve mücadeleçilik geleneğini yokettiği için eleştirilmiştir. (ç.n.)

vs. biçiminde saptayabiliyoruz. Siyasal güçler gerçekten siyasal biçimlerin dışında iş görüyor ve siyasal biçimler tabir caizse rezil-kepaze olmuş durumda. Aynı şeyi, örneğin kitle iletişim araçlarının bugünkü seçim kampanyalarını ele alış tarz ve biçiminde de görüyoruz: Çoğunlukla seçim kampanyasını içerikle hiç ilgisi olmayan stilistlerin kuş bakışı açısından, yani siyasal tavır ve programların tartışması noktasından değil de estetik tad ve şıklık noktasından sunuyorlar. Gerçekte olup biten ve belki kitle iletişim araçlarının müşteri tabanını kendine bağlama yeteneğine sahip olan şey, bir "metalar arası seçim kampanyası", partiler arasındaki rekabetin yorumlanışına dair kamusal bir bahis oyunu.

Das Argument: Eğer seni doğru anladıysam, belirli bir anlamda devletin bunalımından yola çıkıyorsun; birçok toplumsal hareketin artık devlet tarafından temsil edilmediklerini hissetmesi ve çıkarlarını savunmak ve siyasal ifade kazandırmak için önceden biçimlendirilmiş olanlardan farklı yollar arayıp denemeleri anlamında... Büyüme sorunsalı ile devletin meşruluk bunalımı arasındaki ilişkinin nasıl düşünülmesi gerektiği üzerine kafa yormayı önemli buluyorum. Marksizm içinde, senin tanımladığına yakın geleneksel düşünüş biçimleri var: siyasal "konjonktür"ün, siyasal meşruluğun konjonktürünün büyüme sürdüğü sürece tıkrında gittiği, ve büyümede gedikler açıldığı anda siyasal düzeyde de gedikler açıldığı, gibi... Bir devri-i daimden bahsettin, bu bünyenin görünümünü, neden oluştuğunu daha ayrıntılı anlatır mısın? Ben, Marksizm içindeki demin karakterize ettiğim cevabı, ekonomi ile siyasal arasındaki ilişkiyi düşünmenin ekonomist bir varyantı olarak tanımlardım. Şimdi, muhafazakar taraftan gelen, tüm sorunsalı değer dönüşümü ve insanların Federal Almanya'nın ilk yirmi yılında kurulan değerler sisteminde gedikler açılmasıyla düşünen öncüler de var. Ve Marksizm içinde bir başka konumdan kalkılarak, büyüme modelini bir yaşam biçimi ve belirli bir blok'un siyasal hegemonyası anlamında düşünmek de denenebilir. Eğer ekonominin içinde geliştiği biçimi, büyüme tipini, "saf" ekonomi olarak değil de, siyasal olarak üst biçimlendirilmiş ve belirli bir sınıfın meşruluğunun oluşturulması süreci içinde yapılaştırılmış gibi değerlendirsek...

Offe: Bu değer dönümüşi hipotezini "muhafazakâr" sıfatıyla bezenmenin gönül okşayıcı bir tutum olduğunu söyleyeceğim. Söz konusu olan şey, şimdilerde bizdeki tartışmalara da bir ölçüde sızmayı başarmış olan çeşitli Amerikalı yazarların yüzeysel araştırmalarındaki, meydana gelen olayların tamamen hipotezsiz ve teorisisiz olarak tasnifiyle, sözde maddi değer yargılarının yerine —çaresizlikten dolayı kullanılan deyimle— "maddiyat ötesi" değer yargılarının geçmekte olduğunu anlatan basit bir ampirizm. Bunun nereden çıktığı, hangi yapısal koşullara sahip olduğu üzerine söylenen hemen hemen hiçbir şey yok; ve tam da bizi Marksistler olarak ilgilendirmesi gereken şey,

bu sürecin ne olduğu ve ne gibi bir ağırlık taşıdığı.

İktisat politikasında ve büyüme öngörülerinde büyük rol oynayan buna paralel görünümeler var: pazarın şimdiye kadar yaşamasını sağlayan ve halk kitlelerinin giderek gerileyen mutluluk ve refah tasarımlarının yoğunlaşmış ifadesi olan endüstri ürünlerinin artık arz edilmemesi, veya bunların arzının artmaması, sadece ikmal ihtiyacı için arzedilmesinde kendini gösteren doyunluk olgusu. Burada da, değer olarak ortaya konulan şeyleri artık normatif anlamda da değerli saymaya, bunlarla bağlantılı yaşam tarzını kabullunmeye ve tek mümkün ve kuşku duyulmaz yaşam tarzı olarak uygulamaya karşı bir tür red saptamak mümkün. Bununla ilgili olarak belki de en özgün teorik taslak, İngiliz Fred Hirsch'in "Büyümenin Toplumsal Sınırları" tezi. Şehirli, endüstriyel, ticarileştirilmiş yaşam biçiminin kendi önünü siyasal ve kültürel olarak tıkamasından doğan doyunluk vakaları var. Veya, bir başka yazar, Walter Leiss, Marcuse yönelimli Marksist bir konumdan çıkarak, bugün ihtiyaçların mal biçimiyle tatmin edilemeyecek şekilde oluştuğu, upkı siyasal ihtiyaçların parti biçiminden uzaklaştıkları gibi ekonomik ihtiyaçların mal biçiminden uzaklaştığı, sonuçta da şimdiye kadarki yolda yürümeye devam etmeyi imkansız hale getiren bir biçim-içerik diyalektiğinin ortaya çıktığı tezini savunuyor. Bunlar, ekonomi ile siyasal hegemonya arasındaki ilişkiye dair bir dizi açıklama.

Başka bir çözüm formülü, İtalyanların "Tarihsel Blok" olarak tanımladıkları, işçi sınıfını, entelektüelleri, orta tabakaları ve köylüleri sadece ekonomik olarak değil, siyasal ve ahlaki-kültürel olarak tanımlanmış bir birim olarak ele almak; bu, gelecekteki gelişme için bir model, bir alternatif mantık sunabilmiş gibi görünüyor. Kesin olan şu ki, 50'li yıllarda ve 60'lı yılların önemli bölümünde bir burjuva liberal hegemonya vardı, bu daha sonra, Federal Almanya'da Brandt iktidarında sosyal demokrat yönetimin reform perspektifleriyle yenilendi. Fakat bugün bu işin artık bittiğinden ve sosyal demokrasinin seçim zaferinin dış politik ve kişisel nedenlerden kaynaklanan, bir durum olduğundan hareket ederek, ("Tarihsel Blok"la ilgili olarak) sözü edilen grupları, birbirine lehimleyebilecek refahı, reformları ve barışı oluşturacak bir gelişme ve büyüme modeline, sağlam bir hegemonyaya dayanmadığını söyleyebiliriz. Tersine, görüyoruz ki, bugün Federal Almanya'da siyasal çelişkiler bunun için öngörülen cephede, yani partiler *arasında* rekabetle ortaya konulmuyor, siyasal çelişkiler partilerin *içinde* ortaya konuluyor. Sosyal demokrat parti içinde biraraya gelmesi kesinlikle imkansız konumların bulunduğu biliniyor: sosyal demokrasi içinde temsil edilen her konumun taban tabana zıddı gene sosyal demokrasi içinde temsil ediliyor. Birlik partilerinde de görümün farklı değil. Çelişkiler partilerin içinde ve esasen *bir bütün olarak* Federal partiler "blok"u ile partilerin *dışındaki* güçler arasında ortaya konu-

luyor. Demek ki, bir yapısızlaşma, kurumsuzlaşmayla karşı karşıyayız ve bu da, siyasal çelişkilerle hangi mercilerin, hangi yöntemin kurallarının ve hangi kurumların ilgili olduğuna ve siyasal çelişkilerin nasıl ortaya konulacağına dair belirsizliğin büyümesi anlamına geliyor—ve bence, şimdi gerçekten çok zıd duygular ve değerlendirmelerle ele alınması gereken siyasal bunalım durumu da buradan kaynaklanıyor.

Bu yapısızlık veya yapısızlaşmayı, siyasal bunalımın bir belirtisi kabul ediyorum. Bunalımın anlamı —gayet biçimsel bir tanımla— eğer felakete dönüşmeyecekse bu şekilde kalması imkansız olan bir durumdur, yani, varolan durumun kendi kendini devam ettiremeyeceği ve kendiliğinden geleceğe uzanamayacak bir karar noktası. Bugün Federal Almanya'daki siyasal kurumların durumu tamamıyla bu; eğer Glotz'un (5) çok ciddi savlarla tartışma gündemine soktuğu "siyasal kültür" sorunsalını bir yana bırakacak olursak... 1977 Almanya sonbaharında bu kavram polemik içinde kullanıldığı ve aralarında benim de olduğum "Buback'ın ardından" yayıncıları da olmak üzere birçok entelektüele siyasal kültürün kurallarını zedeledikleri için kamuoyu önünde işten el çekme çağrısı yapıldığı sıralarda, bu kavram yükselmekteydi. O zamandan beri daha sükunetli ve dikkatli bir değerlendirme yapılmaya başlandı; kendi temellerinden ve geleceğinden emin olan bir siyasal kültür gibisinden bir şeylerin Federal Almanya'da olmadığı belirlenmişti. Örneğin Alman tarihinde, siyasal yazında veya Federal Meclis konuşmalarında vs. bir referans noktası olarak rol oynayabilecek bir tek figür yok. Küçük ama ilginç bir örnek: Federal Almanya'nın mekân ve zaman sınırları içinden kaynaklanan tek bir siyasal anma günü yok. Federal Almanya'nın mekân sınırının dışında doğmuş bir 17 Haziran'ımız (6) ve zaman sınırlarının dışında doğmuş bir 20 Temmuz'umuz var. Anayasa gününü, yani bu temel yasanın yürürlüğe girdiği tarihi veya Faşizmden kurtuluşu veya 1848 Martını kurumsallaştırma denemeleri de, tamamen Federal Almanya'ya has bir karakteristik tarz ve biçim içinde akamete uğradı. Bu, Federal Almanya'yı bütün diğer Batı Avrupa ülkelerinin koşullarından ayıran özel bir sorunumuz. Kısa bir süre önce Habermas'ın giriş makalesiyle birlikte Suhrkamp yayımlarından çıkan kitabında Martin Walser bunun üzerine düşünmeye değer fikirler ortaya attı.

Das Argument: Şimdi, Alman sonbaharından ve tanımladığın süreç içinde siyasal kurumların bunalımının yolaçabileceği tehlikelerden söz ettin. Pou-

5) Peter Glotz, SPD'nin genel sekreteridir. Glotz, 80'lerle birlikte, partinin klasik "işçi sınıfı partisi" niteliğini —çağdaş kapitalizmin yapılarını ve kitle partisi perspektifini de feda etmeden—, işçilerin salt ekonomik yaşamına değil, boş zaman, eğlence gibi iş-dışı yaşamına ilişkin örgütlenmeler, hedefler geliştirerek, kısacası işçi sınıfı alt-kültürünü canlandırarak yeniden üretmesi gerektiğini savunmaya başladı. (ç.n.)

(6) 17 Haziran, Alman Birliği günü. (ç.n.)

lantzas bizzat devlet içindeki otoriter gelişmelerin oluşturduğu tehlikeye değindi ve otoriter devletçilik kavramını kullandı. Böylesi gelişmeleri kavramak için değişik ve hatta karşıt denemeler var. Bunların içinde otoriter devletçilik kavramı da var, örneğin Strauss tarafından temsil edilip biçimlendirilen hareketi sağ popülizm olarak kavramlaştırma denemeleri de var. Bunların içinde, örneğin Michael Jaeger'in savunduğu tez de var: sol için, sendikalar için ve bunların birbiriyle ilişkisi için baş tehlikenin bir sosyal liberal korporatizm olduğu; yani, sendikaların devletin düzenlemeleriyle korporasyon haline girmesi ve sendikaların tabanıyla diğer toplumsal hareketlerin siyasal selahiyetinin böyle bir gelişme sonucunda daralması...

Offe: Ben bu "otoriter devletçilik" kavramını (veya Latin Amerika'da sık kullanıldığı gibi "bürokratik-otoriter devlet"), bazı şeyleri duyarlılıkla ifade etmesine rağmen, biraz yanıltıcı buluyorum. Federal Almanya gibi bir toplumda devletçiliğin devrinin geçtiğine inanıyorum. Otoriter devletçilik altında ben, partilerin çelişkileri, grupların çıkarları, nerede kaldı ki toplumsal hareketler tarafından hiç engellenmeksizin "doğru olanı yapan", düzeni, büyümeyi, belirli bir refah ve normallik tasarısını gerçekleştiren "güçlü" bir yürütmeyi gözümün önüne getiriyorum. Federal Almanya'da bizzat egemen sınıfın kendisi —kısa yoldan söylersek— çelişkileri denetim altında ve büyüme için gerekli olan çerçevede tutacak ölçüde güçlü bir devletin olabileceği umudunu bir kenara bıraktığı için, herhangi birinin böylesi umutları veya korkuları gerçekçi biçimde taşıyabileceğine inanmıyorum. Devletçiliğin doğru ifade olduğuna inanmıyorum. Güçlü bir devlet erki, ancak önemli toplumsal güçleri arkasına aldığı ve bunları bir mutabakat temeline oturttuğu zaman güçlüdür; ve bu bugün başarılmaz, veya ancak baskı ve yasaklamalar, siyasal yargılamalar, sansür vs. gibi otoriter devletçilik ifadesiyle bağdaştırılabileceğimiz uygulamaları yanına alarak küçük bir ölçüde başarılı olabilir. Bunun talihli bir formül olmadığını düşünüyorum, örneğin Horkheimer'in ilk yazılarına bağlanan bir otoriter devlet tasarımı da güncel saymıyorum ve (bu formül) belki Fransa'nın durumunda bir derece daha makul sayılabilir olmakla birlikte Poulantsaz'ın da tamamıyla bunu kastetmemiş olabileceğini düşünüyorum.

Otoriter rejimler, eğer pratik bir siyasal-sosyolojik kural halinde ifade etmek gerekiyorsa, ancak daha ikinci gün bile dolmadan hemen denetim altına alınabilecek ve çok sayıda siyasal karşı güç odağı olmayan görece "basit" toplumsal yapılarda başarılı olabilir veya başarı şansına sahip olabilirler. Eğer toplumlar bu türden çok sayıda odak bulunması ve sektörler, sınıflar, gruplar arasında çeşitli karşılıklı ilişkiler olması anlamında karmaşıkta, o zaman otoriter devletçi çözümlere eşdeğer, benim sosyal liberal korporatizm olarak tasarlamayı yeğlediğim çözümler zorunlu olur. Yani, yıkıcılık potansiyeli

taşıyan rahatsız edici güçlerin, başta sendikaların, ama onların yanısıra sanayi odalarının da "kasaya konulması" ve bağlanması, ayrıca karar oluşturma sürecinin sürekli olarak bunun için öngörölmüş siyasal biçimlerin, parlamentonun, partilerin, yürütmenin dışında yürümesinin kurumlaştırılması. Bunlar ise, aralarda biryerlerde asılı kurumlar, "müşterek icra" kurumları haline gelirler. Bu müşterek icraatın bedeli ise, müşterek icraata, uygulamaya ve danışmaya katılanların, siyaset tanınmanın bu yoğunlaştırılmış tarzına davet ve izin çıkarılan bu kurumların ılımlılaştırılması ve kendi kendilerini kısıtlamalarıdır. Bir tarafın katılıp öbür tarafın kendisini kısıtlaması yerine, karşılıklı bir alış-veriş gerçekleşir. Aynı olayın iki yüzü olarak hem bağlanma, hem dışlanma —birdenbire kabaran uluslararası tartışmalarda liberal korporatizm olarak tanımlanan ve benim önceden değindiğim ve bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların ele alınabileceği bir mood olarak görölen şey, işte bu. Liberal korporatizmin güncel ve potansiyel "başarıları" çok tartışmalı ve bu konuda diğerlerinin yanısıra İngiltere'de Panitch'in, Federal Almanya'da ise Müller-Jentsch'in çok ciddiye alınması gereken savları var. Bunlar, böylesi bir tasarının devam ettirilemeyeceği, çünkü zorunlu olarak "toplumsal ortaklık" düzenlemesinin içinde yatan çelişkilerin göbeğine düşeceğini savunmaya çalışıyorlar.

Şimdi üçüncü noktaya gelelim: "Liberal korporatizm" in muhafazakar alternatifi, *sağ popülizm* parolasıyla kastedilen şeydir. Bu, iki temel nesneden oluşur: eski orta sınıfın geleneksel siyasal saikleri, yani anti-bürokratizm, refah devletine karşı çıkış, vergi protestosu, verimlilik esası, aile, "yasa ve düzen" saikleri, eğer bunun vesilesi varsa veya yaratılabilirse öylesine tahrik edilebilirler ki, bu durum, masraflı korporotist karar alma süreçlerinin devreye girmesine gerek kalmaksızın (elbette ancak kısa vadeli) siyasal güç kullanımına temel oluşturabilir. Orta sınıfın bu hincinin uzman işçilerin bir kesimini, yeni orta tabakaların bir kesimini, entelcjenisiyanın bir kesimini sarması tasarlanabilir; üstelik bu, Federal Almanya'da, böyle bir gelişmenin yolunu kesebilecek güçlü bir komünist partimizin olduğu İtalya'ya göre, çok daha rahat tasarlanabilir. Bu nedenle Strauss'un stratejisi çok da gerçekçi olmayan bir strateji değil. (Tıpkı, ABD'de cinsel sapmaya, kürtaja, boşanmanın kolaylaştırılmasına vs. karşı aileyi yüce ve kutsal sayan güçlü protestan unsurların katıldığı Goldwater-Reagan-M.Friedman koalisyonu gibi). Federal Almanya'da bunun için yeterli bir taban olduğu düşünülebilir. Şimdiki halde bu sağ popülizmin %20 ilâ azami %33 arasında yankı bulması, bu kaynaktan gelen hınç birikiminin yeterince büyük olmaması ve istendiği gibi yönlendirilememesi, tesadüfi konjonktürel nedenlere bağlı olabilir veya belki bu durum da Federal Almanya'nın anormal normalliğindedir. Fakat ben, böylesi bir taban bir kez iktidarı ele geçirmek veya "iktidarı devralmak" —bu

çok dramatize edici bir ifadedir— için kullanılsa bile, uluslararası bağlamda, yani uluslararası ittifak stratejileri ve hesapları açısından olduğu gibi salt iktisadi politika rasyonellerinden ötürü tekrar çökeceği kanısındayım. Çünkü elde edilen sayısal (milliletkilliği) güç, devlet bürokrasisi, vergi sistemi, refah devleti veya hatta Doğu blokuyla yapılmış anlaşmalar gibi şeyleri tekrar masadan kaldırmaya yetecek gerçek bir güç anlamına gelmez— Thatcher örneğinde görüldüğü gibi. Refah devletine ilişkin kazanımların geri götürülemezliği, Thatcher gibi sert bir örnekte bile kendini kanıtladı. Şimdilerde uğraştığı sendika yasası, seçmenlerine sunduğunun çok gerisinde; bu yasanın pratiği de, şimdi onun metninde yazanın çok gerisinde kalacak. Demek ki, sadece sağ popülist kaynaklı kitlesel fantezilerin sürekli etkinleştirilmesiyle geriletililebilecek, ama altedilemeyecek, geri dönülmez noktalar var.

Das Argument: Devletin bunalımından, bu sorunun tehlikeleri ve çözümü bakımından nasıl düşünülmesi gerektiğinden yola çıktık. Sol açısından bir sorun da, birçokları için çıkış yolu gösteren, etkin bir perspektif çizen bir projeyi formüle edip örgütlemek. Solun çoğunluk için böyle bir projeyi hazırlayabilme yeteneği ise, belirleyici olarak kendi durumuna, siyasal örgütlenme biçimine bağlı. Bu bizim aramızda "yeni toplumsal hareketler" kavramı ve bu hareketlerin partilerle, işçi partileriyle ve parlamentarizmle ilişkisi çerçevesinde tartışılıyor. Ekoloji hareketine, kadın hareketine vs. sol içindeki bakışlar gayet zıd: birileri için bu hareketler siyasal durumun, işçi hareketinin ve solun henüz olgunlaşmadığının ifadesi; burada sıklıkla, toplumsal hareketlerle partiler dolaysız bir karşılık içinde kabul ediliyor. Başka birilerine göre yeni toplumsal hareketler, sol siyaset için yeni bir başlangıcın yapılabileceği biçimi oluşturuyorlar —burada partiler siyasal biçimler olarak hepten reddediliyor ve tamamıyla toplumsal hareketler üzerine oynanıyor. Gene, örneğin Michael Jaeger gibi başkaları, toplumsal hareketleri muhtemel partilerin ön biçimleri olarak ele alarak, her iki biçim arasında bir süreklilik görüyorlar. Sen bu sorunu nasıl görüyorsun?

Offe: Federal Almanya'nın partiler sistemi, öteden beri, özel olarak da 1956'dan bu tarafa, Batı Avrupa ölçütlerine göre müstesna, eksik bir partiler sistemi; bu, partilerin sayısına bağlı değil, İngiltere'de sadece üç parti var, ama partiler tarafından temsil edilen projelerin, tasarıların, ideolojilerin, teorilerin yelpazesi o kadar olağanüstü daraltılmış ki, partiler seçmenlerin algılaması açısından büyük ölçüde ayırılmaz hale geliyorlar ve ayırıldilebilirlikleri *kurgusunu* ayakta tutabilmek için çok şey yapmaları gerekiyor. Seçim kampanyasının gülünçlükleri ve hiçlikleri, bütün partilerin esasen zaten herkesin farkında olduğu ayırılmazlıklarını meşrulaştırma ve sanki her oy için mücadele etmek gerekiyormuş gibi yapma çabaları olarak

yorumlanabilir. Bu eksikliğe ve ayırdedilemezliğe eklenecek üçüncü nokta ise, A kişisi ile B kişinin söylediklerini dinleyip bunların aynı partiden olduğunu öğrendikten sonra insanın bunlar bir partide nasıl anlaşılır, birbirlerine nasıl katlanırlar diye sormasına yol açan, gene Federal Almanya'ya özgü, a-tipik, inanılmaz ölçüde gelişmiş parti içi bölünmeler.

Bunun yanısıra, siyasal seçkinlerin uzun zamandır, sayısız federal ve eyalet bakan konferanslarında veya Birleşik Eylem'de, yani neo-korporatist düzenlemelerle yapılan herşeyde ifadesini bulduğu gibi, iktidar aygıtının içinde yapılmış extra-parlamentar karar alma ve çelişki çözme biçimlerine çekildikleri biliniyor. Parlamentar düzeyde veya partilerarası rekabet yolunda gerçekleşmiş veya müstakbel patrilere kurulmasının herhangi bir yenilenme imkanını beraberinde getirmesi de beklenemez. Tabii buradan ille de partilerin devrinin geçtiği, parlamentarizmin zaten bir kandırmaca olduğu ve şimdi yeni toplumsal hareketlerde ifade kazanan kolektif siyasal kimliklere yönelmesi gerektiği gibi tersi bir sonuca varamayız. Öğrenci hareketinden kaynaklanan bu yeni toplumsal hareketler, sadece Federal Almanya'nın partiler sisteminin bunalımını değil, *toplumsal çelişkilerin yapısal çoğullaşması* olarak tanımlamak istediğim şeyi de yansıtıyorlar. Toplumsal çelişkilerin tümünü sınıf çelişkisi odağına indirgemek ve ondan sonra da her düzeydeki çelişkiyi bu çelişki hücrelerinden türetmek, marksist ortodoksluğun zahmetli çabalarına rağmen 60'lı ve 70'li yıllarda başarıya ulaşmadı, gelecekte de pek başarılı olacağına benzemiyor.

Toplumsal rakibimizin saldıracak dört noktasını ayırdetmek istiyorum:1) Emek-sermaye ilişkisi, 2) bundan ayırdederek, teknolojik rasyonalitenin egemenliği, gene bundan ayırdederek, 3) bürokratik rasyonalitenin egemenliği ve son olarak, 4) aile ve patriyarkal biçimler, toplum mensuplarının gündelik yeniden üretimi. Bütün bunlar, bütün bu düzeyler değiştirilmesi gereken bir sistemin parçasal görünümünü temsil ediyorlar. Ve artık bunların hepsini sadece emek-sermaye ilişkisinden yola çıkarak yeniden kurmak mümkün değil —yeni toplumsal hareketler, elbette birtakım anti-entelektüel ve teori düşmanı aşırılarıyla birlikte bunu idrak ettiler. Dediler ki— bu kez pankart kısalığında bir özetle—: buraya yapılacak otayolun veya şu mahallenin yenilenmesinin emek-sermaye ilişkisinden türetilip türetilmeyeceği beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Bütün bunlar yaşanan hayatı tahrip ediyorsa, bu tahribatın nereden kaynaklandığı, niçin böyle olduğu ve bütün bunların nasıl bir toplumsal bütünlük içinde durduğu üzerine bir siyasal-ideolojik mutabakat sağlama ihtiyacı duymuyorlar, işe sarılıp bunları protesto ediyorlar— bu, marksizmin süregiden bunalımının bir ifadesi olarak, ideolojik ve örgütsel olarak bütünlüştürücü bir yorum sunmaksızın, toplumsal hareketlerin birbiriyle bağlantısız yanyanalığını ve çokluğunu ortaya koyan tipik yurttaş inisiyatifi

konumu.

Şimdi, toplumsal hareketlerin bu çokluğunda elbette nesnel bir haklılık var, ama aynı zamanda, siyasetten kopup kültüre ve bir ölçüde ekonomiye, bir protesto kültürüne ve kooperatifçilik düşüncesinin canlandırılmasına yönelik marjinal eğilimlere çekilme tehlikesi de var. O zaman bu hareketler bir iktidar oluşumuna, egemen sisteme meydan okumaya varmaz, sadece sistemin periyodik olarak rahatsız edilmesine yol açar. Bu durumda toplumsal hareketler bir tür abluka işlevi kazanırlar. Böylelikle iki olumsuz taraf, partiler sistemi ve parçalanmış toplumsal hareketler biraraya getirildiğinde ortaya kaba hatlarıyla şöyle bir tablo çıkar: parti biçiminin normal olarak partilerin yürüttüğünden farklı amaçlar için, yani çeşitli toplumsal hareketlerin birleştirilmesi, kendilerini açıklığa kavuşturmaları ve güç oluşturmaları için kullanıldığı bir durum; parlamenter başarı ve seçimlerle ucundan kıyısından ilgilenen, daha çok —kelimenin tam anlamıyla— *rengârenk* bir tabanla karşı karşıya ve bu tabanın içinde, siyasal bir meydan okuma için bağlantı çizgilerini, bütünleştirme sürecini ve çıkış noktalarını oluşturmaya uğraşan, bir anlamda parlamento dışı amaçlara yönelik bir parti. Ben, salt ekolojik konuların çerçevesinden taşarak bir tip küçük sosyalist parti haline gelen —en azından birçok federal eyalet için bunu söyleyebiliriz— Yeşil Parti'nin böyle bir şey olabileceği umudumu hâlâ yitirmedim. Ve ben, Federal Almanya'nın son derece dar partiler yelpazesi gözönüne alındığında bunun bu ülke için bir çözüm olabileceğini düşünüyorum. İtalya'da ise, orada demin sözünü ettiğim bütün sonuçlarıyla birlikte saptayabildiğimiz sosyal demokratlaşma sürecine rağmen, Komünist Parti hâlâ hegemonik bütünleştirme sürecini kendi başına gerçekleştirebilecek yetenekte görünmüyor.

Das Argument: Bu noktaya tekrar dönmekten önce, egemen partilerin değerlendirilmesine ilişkin bir sorum var. Bir taraftan "partilerin aslında olmak istedikleri" ile gerçekteki tutumları arasındaki zıtlığı, diğer taraftan Federal Almanya'nın "anormal normalliğini" saptamak bir çelişki değil mi? Bu koşullarda bu ayrımın sahip olduğu meşrulaştırma işlevini küçümsemiyor musun? Televizyon seyircilerinin haberleri seyrederken partilerin işlevsizleşmesi veya gayrimeşrulaşması anlamında bir sinizm kapıldıklarından kuşum var. Tam da bu sinizm istikrarın bir belirtisi, meşruluk oluşturmanın çok farklı bir biçimi olamaz mı?

Offe: Naif bir yurttaşın onlar hakkında tasarladıklarının partilerin pratiğinden sapması, hiçbir zaman partilerin varlıklarını sürdürme zorlukları çektiği anlamına gelmez. O zaman daha da kararlı olarak Anayasayla sağlanmış devlet güvencelerinin çatusına sığınırlar. Partilerin batması, bugün en az büyük işletmelerin batması kadar imkansızdır. Eğer durum ciddiye de, (tekel-

lerin bir tanımı da budur: tekeller, kesin olarak batmadan önce devletin tam zamanında kendileriyle ilgilenecği işletmelerdir) —gereğinde ödünç oylarla— hayatta tutulurlar. Bizde federal düzeyde hep koalisyon hükümetleri kurulur; bu kutuplaşma ve billurlaşma süreçleri, açık alternatif teorik siyasal toplumsal projeler imkansız hale gelene kadar böyle olacaktır. Bütün partiler, sürekli büyük koalisyonu dikkate alırlar; orta vadede böyle bir koalisyona katılmayı önleyebilecek engelleri kendi önlerine koymama gayretleri de bundan kaynaklanır.

Das Argument: Marksizmden sınıflarla partilerin ilişkileri üzerine yeni tartışmalar, değişik çıkışlar var. Bir tarafta, partileri sınıf partileri olarak, örneğin CDU'yu büyük sermayenin partisi olarak düşünen geleneksel biçim. Bunun karşısında partileri ittifaklar olarak kabul eden denemeler var. (karş. Michael Jaeger) —örneğin CDU büyük sermayeyle eski orta tabakaların ittifakı, SPD büyük sermayeyle işçi sınıfının ittifakı. Ondan sonra, partilerin inceleneceği düzeyi sınıf tahlili düzeyinden kesin olarak ayırdetme denemeleri var. Sen salt yanyana duran, birbiriyle bağlantısız etmenlerden ve gene de bunların arasında bir bağlantı olup olmadığı sorusundan söz ettin. Siyasal olarak her partinin önüne, oğer başarı kazanmak istiyorsa, iki cephe arasındaki görevler dikilir: Kâra yönelik çıkarların tatmini, rasyonel teknolojik gelişme modeli, devleti yönetme yeteneği ve aradaki bağlantıyı kurabilecek bir kültür taslağı. Birbiriyle bağlantısız, yan yana duran cephe arasındaki bağlantıyı kuran nedir? Örneğin Gramsci de partileri sınıf partileri olarak değerlendirir, fakat o, bir sınıf çelişkisi hücrelerinden, sınıf belirleniminin içinden belirli, firesiz partilerin ortaya çıktığı şeklinde düşünmez. Tam da bunun aksini anlatmaya çalışır ve kendini bir parti olarak adlandırabilecek ve sadece söz konusu sınıfı değil başka sınıflardan bireyleri de kavrayan bir ideolojik, kültürel ve siyasal formasyonu meydana getiren "organik aydınların" siyasal faaliyeti etmenini öne çıkarır.

Offe: Öncelikle, şimdilerde SPD'yle ilgili olarak Troçkistler arasında tuhaf bir şekilde popüler hale gelen, bugünkü partilerin "sınıf partileri" olduğu tasarımını bir yana bırakabiliriz. Ne programları, ne de seçmen tabanları yönünden hiç öyle değiller.

Ben, bunun yerine, bugünkü partilerin hiçbir mantıklı anlamda sınıf partileri, veya —kültürel kategorilerle temellendireceksek— dünya görüşü veya inanç partileri olarak anlaşılacakları üzerinde birleşebileceğimiz kanısındayım. Ne sınıfsal bir programları, ne özgül bir önderlikleri ne de böyle bir tabanları var. Örgütlenme biçimleri sınıflar açısından tarafsız. Partiler, belirli bir program temeli üzerinde, sınıf uzlaşmasını siyasal olarak örgütlemeye çalışan örgütlerdir. Onları birarada tutan budur. Sınıf çelişkisinin —veya her ne de-

nilecekse, endüstriyel çelişki, toplumsal sorun, vs.— nasıl düzene sokulacağına, toplum hayatının üzerinde rahatsız edilmeksizin sürüp gideceği uzlaşma formüllerinin bulunmasına ilişkin somut ve siyaseten elverişli ifadeler sunan örgütlerdir bunlar. Fakat Federal Almanya'daki partiler artık bu bile değil. Kimse böylesi uzlaşma formülleri düşünebileceğini iddia edemiyor, partiler program oluşturucu görevleri açısından tamamen iflas etmiş durumdadır; bunları hâlâ ürettikleri seçim platformunda da bütün dünya onları sinizmle karşılıyor. Bugün partiler, kamunun gözü önündeki karar alma kurumlarına olan haksız, ayrıcalıklı bir açılıma sahip olan belirli parti seçkinlerinin başarıya olan ihtiyaçlarıyla birarada duruyorlar. Siyasal ifade organları olarak güvenceye bağlanmış tekel konumları, —entelektüel de olsa— zahmete katlanma, sonsuz sayıda olmayan uzlaşma formüllerini düşünme ve bunlarla iktidar veya muhalefet pratiğinin bağlantısını sağlama yükünü üzerlerinden alıyor.

Entelektüel programatik bütünleştirme süreçleri, partiler arası rekabet, sürekli seçim kampanyası, partinin iktidar talebini mümkün olduğunca çok yönlü ve bu nedenle de bütünlüksüz olarak betimleyen konular tarafından ikame edilmiş durumda. Bunun doğru olduğunu, bütün partilerin işlerini programsız olarak da idare ettiklerine bakarak anlamak mümkün; örneğin SPD'nin ölü, kimsenin kaale almadığı, hiçkimsenin içinde ne olduğuna dair hayal meyal bile bir fikri olmadığı şu yönlendirici çerçevesi gibi. Godesberg programı (7) esasında belirli savunma formülleri veya kendini meşrulaştırma çabaları bakımından iyi —ama onsuz da idare edilebiliyor. Herkese gösterilebilir bir personele, örgütsel güçlülüğe ve her yerde hazır ve nâzır olmaya ihtiyaç var— ve bu da partilerde usul usul gerçekleşen, tabir caizse plebisiter bir gelişme—; bütün bunlar, programatik bütünlüğün de pahasına... Bunların hepsi yetiyor, çünkü devlet aygıtındaki, kitle iletişim araçlarındaki konumlarıyla ve yüzde beş barajıyla bu partiler tröstü rekabetten güvencelenmiş durumda— sürekli bir potansiyel koalisyon ortaklığı ilişkisi muhafaza edilen diğer partiler de aynı halde oldukça, kimsenin diğeri için tehlikeli olmayacağı da güvencelenmiş durumda.

Das Argument: "Devletin bunalımı" problemiyle, muhtemel sağ gelişme tehlikesiyle başladık, sonra buna karşı duran etkili toplumsal hareketlere, kadın hareketine, ekoloji hareketine, alternatif harekete geldik —ve sen pratik perspektif olarak, bu toplumsal hareketlerin (Offe: artık "siyasal" siyaset yapmalarını) siyasetten çekilmelerini önleyecek, geleneksel siyasal kurumların işlevlerini de devralmayıp kendi etki alanlarını genişletecek kapsamlı

(7) SPD, 1959'da Bad Godesberg kongresinde kabul ettiği programıyla, "sosyal refah ekonomisi" formülünü benimsemiş ve sınıf partisi olmaktan kitle partisi olmaya yönelik resmî adımını atmıştır. (ç.n.)

programatikler ve biçimleri oluşturmayı hedefleyen, parlamento dışı amaçlara yönelik bir partinin tartışılması gerektiğini söyledin. Şimdi, böylesi bir perspektifin önünde, toplumsal hareketler ve partiler sorunuyla bağlantılı bir sorun var: sol ve demokratik formasyon içindeki güçlerin değişik, kısmen birbirine kapalı, kısmen birbirine karşı siyasal formasyonlarda olmaları sorunu. Bir yanda sendikalarda, işçi hareketinin geleneksel örgütlerinde, hatta sosyal demokrasinin de içinde, hümanist birlik, nükleer ölüm karşıtı hareket ve kiliselerden kesimlerin de katıldığı eski toplumsal hareketlerde; diğer yanda yeni toplumsal hareketlerde. Ve sorun, birbirine karşı kapalılıkların kırılacağı bir biçim bulmak.

Offe: Bu çok zor bir şey. Benim bununla ilgili ön düşüncelerim şöyle: bir kere, sözünü ettiğim korporatist gelişmelerin, toplumsal örgütlerin devletçi politika formülasyonlarına bağlanmasının diğer yüzünün, irade oluşumunun tersine dönmesi olduğunu söylemeliyim: irade oluşumu, en azından tabanın belirli kesimlerinin de taleplerinin katılmaması veya dışlanmasıyla, yukarıdan aşağıya doğru oluyor. Bunun örgütlü olanların örgütsel patriotizmdeki sadakati sarsacağı düşünülürse, yerleşik cepheleri aşan ve onları yatay kesen ittifakların meydana çıkabileceğini düşünmek herhalde yanlış değil. Burada olduğu gibi birçok noktada, iyi siyasal teorinin dolaysız önemi ortaya çıkıyor. Eğer bu şeyleştirilmiş örgüt politikasına ilişkin alternatiflerin ve mensubiyet kurallarının ya zaten var olmadığını, ya da ancak belirli koşullarda geçerli olduğunu, o zaman bunların sorgulanması gerektiğini gösteren siyasal tahliller getirilebilirse, o veya bu örgüte mensup olmanın birbirine alternatif bir ilişki olması hali gevşer.

Az önce anlattığım karakteristik parti sisteminden ve dinamiğinden dolayı, 50'li yıllardan beri Federal Almanya siyasetinde toplumsal yenilenmenin, yeni siyasal hedeflerin, yeni sorunların farkına varılışının çok büyük ölçüde partiler sisteminin dışından kaynaklandığı görülüyor. Sosyal demokrasinin Doğu ve Berlin politikası protestan kilisesinin politikası olmaksızın, eğitim politikasında olup bitenler de öğrenci hareketi olmaksızın düşünülemezdi. Hümanizasyon konusu da elbette herhangi bir partinin buluşu değil, iktidar veya parti aygıtlarından kimse bununla ilgilenmezken kongreler düzenleyen, deneyimleri değerlendiren sendikaların işi. Federal Almanya'da edebiyatla uğraşan 50 kişinin hukuk politikasına ve Anayasaya ilişkin sorunlara katkısı, bütün siyasal partilerin toplam katkısından fazladır. Bütün bu örneklerde, bu parti aygıtlarının "ayrık" olarak ne kadar az bir siyasal öze ve programatik güce vakıf oldukları görülebilir.

Sorunların yeterli açıklıkla kavranması ve yeterli ölçüde büyük parlamento dışı baskının uygulanmasıyla, partiler tarafından çekilen örgütsel sınırların ve

ilişkilerin imkansızlaştırılması sorununun en azından bir ölçüde aşılabileceğini düşünüyorum. Şöyle bir mekanik örgüt tahliline karşı da uyar-
mak istiyorum: eğer bir kez parti olunursa, artık siyasal biçimin dikte ettikle-
rine tabi olunur; örneğin yeni bir sosyalist —yeşil parti kurulması halinde,
zaten ümitsiz olan parlamento ve iktidar koltuğu doğrultusundaki çabaya tabi
olunur ve artık yatay ilişkiler de ayakta tutulamaz. Mevcut sinizmin ve par-
tilerin siyasal ve programatik güçsüzlüğünün de etkisiyle, ister sendikalarda
ister partilerde, hangi gruptan olursa olsun, üyelerin sızma oranının çok
büyük olduğunu, buralardaki hava boşluğunun büyük bir emici etki ya-
ratıldığını düşünüyorum. Örneğin ekoloji sorunuyla ilgili olarak, bugün ekolo-
ji ile insanlık veya toplumsal sağlık sorunlarının bağlantısının herkes için
açık olması nedeniyle, ilişki kurmaya ve sorunları örgütsel sınırları aşarak ele
almaya hazır olan sendikalarla, iki sene öncesine göre çok değişik ilişkiler ku-
rulabilir. Saikler, eğer yeterli açıklık, berraklık ve kesinlikle sunulurlarsa, —
bu da bizim entelektüellerimiz arasında bir türlü çözemediğimiz bir sorun—
oradan oraya gezer ve aygıtlara nüfuz ederler. Bunun olmasını imkansız
saymıyorum. Bu hep, bazı nedenlerden ötürü zaten zayıflayan örgütsel patri-
yotizmlerin nasıl çözüleceği ve konulara bağlı partilerüstü ittifakların nasıl
kurulabileceği meselesi. Burada temel zorluklar olduğu kanısında değilim, ve
bunu başaramayan entelektüellerin "partilerin sınırları ve iç kuralları öylesine
katı ki, bununla uğraşmak imkansız" demelerini, cinayet yerinde olmadığını
kanıtlama çabasına benzetiyorum. Bununla sadece Federal Almanya'nın
yerleşik partiler sisteminin yeni toplumsal hareketlerin önüne çıkarabileceği
engellerin dramatik biçimde abartılmasıyla meselden sıyrılınmış oluyor.

Çeviren: Tanıl Bora